

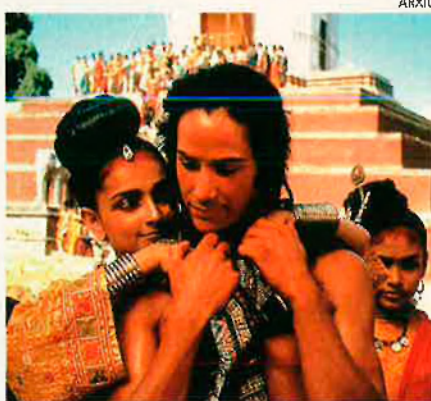
Matrimoni homosexual

Armand de Fluvià, president del Casal Lambda, pensa que els sectors més reaccionaris han de contemporitzar el seu concepte de família.

La notícia del casament, pel ritu hebreu, a un restaurant de Los Angeles, del cèlebre actor de cinema Keanu Reeves, ídol del sexe femení i de molts gais, designat recentment l'home més *sexy* de l'any 1994, ha caigut com una bomba de gran tonatge i ha produït un daltabaix gairebé tan gros com el que s'esdevingué quan el món va saber que Rock Hudson era homosexual i es moria de sida. A Keanu Reeves, de 29 anys, nascut a Beirut, Líban, de pare hawaïà-xinès i de mare anglesa, l'hem vist i admirat en pel·lícules com *Les amistats perilloses*, *Mi Idaho privat*, *Molt soroll per res*, *El petit Buda*, *Le llamaban Bodhi* i *Speed*.

L'altre nuvi era el seu company, de 51 anys, David Geffen, magnat multimilionari de la indústria discogràfica i de la cinematografia, activista gai i mecenes de moltes campanyes contra la sida. Entre els assistents a la cerimònia nupcial hi havia Liz Taylor, Steve Spielberg, Cindy Crawford i Claudia Schiffer.

Sobre aquest fet i l'enrenou que ha causat em penso que cal reflexionar sobre dos fenòmens socials que impulsen canvis importants en les relacions humanes. En primer lloc, els conceptes tradicionals de "parella humana", de "matrimoni" i de "família" van evolucionant a grans passes i cal que siguin redefinits, legalment i socialment, amb accepcions més àmplies. La parella humana, el matrimoni, ja no

Keanu Reeves. L'actor ha volgut "destapar" la seva condició gai.

són únicament constituïts per dos éssers de sexe diferent, un home i una dona, sinó que ho poden ésser per dos del mateix sexe, dos homes o dues dones (això ja és legalment establert a Dinamarca, Noruega i Suècia, i és en vies d'ésser-ho a Finlàndia i als Països Baixos, i, d'una manera testimonial, és reconegut a Astúries i al País Valencià i en un nombre important de municipis de l'estat espanyol). També trontolla, amb gran indignació i angoixa de les forces i els estaments (polítics i religiosos) reaccionaris, el concepte de família tradicional, basat en la producció de fills, que veu envaït el seu recinte sacrosant per les noves formes de famílies i la total diferenciació entre sexualitat i repro-

ducció, dos conceptes que gaudeixen ja de plena independència.

En segon lloc, tenim l'altre fenomen de la "sortida de l'armari" o "destapament", *outing*, és a dir, la proclamació de la condició homosexual. El destapament pot ésser voluntari o involuntari. Voluntaris ho són els de Keanu Reeves, de la tennista Navratilova, del cantant Elton John, de l'escriptor Terenci Moix, o del poeta Jaume Creus, entre molts més i en tots els camps de l'activitat humana. Sortosament, cada vegada, cada dia, hi ha més gent que es destapa, i això contribueix, d'una manera molt important, a la normalització social de l'homosexualitat.

El destapament involuntari, no el fa, evidentment, l'interessat mateix, sinó que l'hi fan i, en principi, em sembla un atemptat a la intimitat. Penso que, en canvi, és un acte d'activisme legítim, en casos com el del bisbe de Durham, Michael Turnbull, empaitat amb pancartes que proclamen la seva condició homosexual, pels gais i lesbianes britànics. El prelat anglicà, casat i amb tres filles, havia fet evident la seva homofòbia en diverses ocasions i, concretament, en una que declarava que els "capellans homosexuals són incompatibles amb el ministeri eclesial·lístic". Recentment s'ha fet públic que fa 26 anys fou detingut, per indecència greu, sorprès *in fraganti*, en uns urinaris públics, amb un altre home. **Armand de Fluvià**

Les 'minuteres' i el senyor Escolar

Fabià Estapé reprèn el seguiment del cas Banesto. En aquesta ocasió, el protagonista es diu Rafael Pérez Escolar, en llibertat sense fiança. Continuarà.

Aquesta qüestió del vell banc Banesto no deixarà de proporcionar sorpreses. La darrera —però en vindran més— ha estat subministrada per les declaracions —moltes hores— d'un exjutge, Rafael Pérez Escolar, amb un fill notari i l'altre advocat de l'estat.

A tot això afegiu un bufet dels més sucosos de Madrid. Un home que havia començat la seva carrera com a empleat administratiu del Banesto, va estudiar Dret i va exercir la professió, fins que el desig dels astres el va posar a l'òrbita de Mario Conde. Fins i tot en una junta general

d'accionistes de Banesto, Rafael Pérez Escolar va demanar que el cognom de Mario Conde, amb lletres d'or, fes costat als llegendaris Garnica, Deleitosa, etc.

Ara, des de la interposició de la querrel·la de l'estat als tretze ex-consellers de Mario Conde, el nostre —de vostès, si us plau—

interrogat, per espai de moltes hores, ha sortit, oh miracle!, en llibertat sense fiança.

Conec força gent de Madrid que han perdut sopars i dinars: la força de les coses els semblava més evident del que ha resultat. I què ha passat? Mirin: la qüestió més "espinosa": la venda a Air Products que no va entrar en la caixa de Banesto sinó en uns comptes de Suïssa semblava portar el nostre Pérez Escolar a Alcalá-Meco. Però, senyors, el gat vell —seixanta-vuit anys— se les sap totes o gairebé totes. Va començar per manifestar "no sé inglés", per afegir a continuació que el senyor Romaní havia portat

tota la negociació i perfilat tots els detalls.

Les coses no s'acaben amb l'afer (que és dels més bruts) d'Air Products. Després sortia com un reguitzell de cireres tot d'intervencions del senyor Pérez Escolar que, estimats lectors, sumaven 605 milions de pessetes.

El senyor Pérez Escolar va ser preguntat pel magistrat i els fiscals. Però la resposta era amatent, i, segons s'ha vist, convincent: era "minutas profesionales", "siempre he sido un abogado caro"; "el Colegio de Abogados de Madrid puede informar sobre la corrección de esas minutas". I així va passar l'afer de la Canttonada del Bernabéu a les estacions de

benzina, i d'altres que farien llarga la llista.

En substància, a hores d'ara s'estan a la presó —a Alcalá-Meco— Conde i Arturo Romaní, perquè Juan Belloso, antic conseller-delegat de Banesto, ha estat deixat en llibertat sense fiança.

El sainet, senyor, es troba al segon quadre del primer acte. Ara ve una gestió a la qual dono força importància: el magistrat ha demanat la corresponent autorització per desplaçar-se a Lisboa amb el propòsit d'investigar si hi varen fer actes delictius en la compra de les accions de la banca portuguesa Totta e Açores. I aquí, se'm permet fer ús de la intuïció, els diria que hi ha marro. **Fabià Estapé**

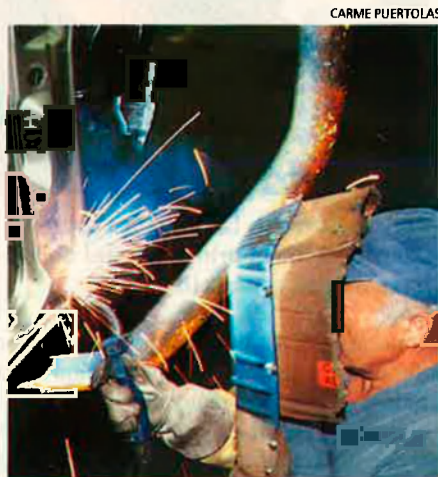
El perquè de les vagues a Seat

La salut de Seat ha millorat des del 93, però la seva direcció planeja noves reduccions de plantilla. Jordi Fortuny explica la postura dels sindicats.

Ja hi tornem a ser amb la Seat. La setmana passada, vaga, i en el moment de tancar aquest número d'EL TEMPS encara hi ha convocada una altra vaga de tot el dia per al dimarts 17. S'hagi desconvoat o no aquesta nova aturada, sembla que a la Seat els ànims es crispen amb facilitat quan empresa i treballadors no es posen d'acord.

I objectivament no hauria de ser així. Perquè la Seat, propietat de Volkswagen, a part de carregar amb el paper històric de ser la indústria més gran de Catalunya (ha de donar exemple), acaba de passar una fortíssima crisi de la qual trigarà encara molt a recuperar-se, i les vagues no l'ajudaran a fer-ho. Amb el perill que les mobilitzacions no ajudin ni tan sols els treballadors, que seria per descomptat l'única justificació acceptable de les vagues en un conflicte entre sindicats i direcció de la companyia.

Aviat farà any i mig que va esclatar la crisi de Seat, i la veritat és que les coses anaven molt mal dades. Tant, que a finals de 1993 es va arribar al famós pacte amb els sindicats perquè l'empresa pogués enviar a cobrar de l'INEM fins a 4.616 treballadors durant els anys 94, 95 i 96 si el sanejament de l'empresa ho exigia. Després, la recuperació econòmica ha permès que totes les marques de cotxes recuperin el ritme de vendes normals. I a més, a Seat en particular i a Volkswagen en ge-

CARME PUERTOLAS

Seat viu més vagues. Els treballadors rebutgen les reduccions de plantilla.

neral, les tècniques de Superlópez (de Arriortúa) de "cargolar" els proveïdors han aconseguit estalvis econòmics importants.

Això vol dir que la situació ha millorat, però no que els problemes de Seat s'hagin resolt. La direcció alemanya (el president, Joan Llorens, és català, però això no canvia les coses), la direcció alemanya, dèiem, ha de convertir una empresa passada de moda en una empresa del segle XXI. Això es fa de moltes maneres, i no solament reduint la plantilla o reduint la retribució real dels treballadors, sinó fent coses com ara aplicar els nous mètodes de

la indústria de l'automòbil. Quins mètodes? Doncs per exemple que els proveïdors, instal·lats a la vora, subministren parts senceres del cotxe mig muntades i a la Seat només les han d'acabar de muntar.

Per això, encara que la situació econòmica de l'empresa hagi millorat, la direcció vol fer ús del pacte del 1993 i continuar enviant gent a l'INEM. Els sindicats no ho entenen o, més ben dit, ho entenen massa bé, i per aquí no hi volen passar. Però és que a més hi ha un problema de fons i que és molt difícil dir com ha influït en la convocatòria de vagues: a la fàbrica de Martorell, la més important de Seat en aquest moment, hi ha eleccions sindicals aviat.

Els treballadors de Martorell tenen la mitjana d'edat més jove de Seat, són els que tenen una proporció més elevada de contractes precaris i per tot això són els més radicals. A més, algun dia poden prescindir d'ells i la feina que fan la pot fer un proveïdor. Tot plegat configura un caldo de cultiu propici per a la CGT, el sindicat potser més radical, i si Comissions i UGT volen que els votin han de fer alguna cosa. Aquesta teoria "electoral" acaba amb la conclusió que, si no hi hagués les eleccions sindicals de Martorell tan aviat, potser ara no hi hauria hagut vagues. Si fos veritat, seria greu.

A part de l'encert o no d'aquesta teoria, els sindicats de Seat (i els partits polítics,